

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAJA, FRANCISC

Aproape totul e OK / Francisc Baja. - Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-2967-8
821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

FRANCISC BAJA

aproape
totul e ok

Editura Paralela 45

*He would be like that for the rest of his life
and that was what his life was.*

Raymond Chandler

EDITURA PARALELA 45

În ziua în care David Bowie a murit, mi-am zis că singurul mod prin care aş putea să umplu chestia aia pe care o simţeam era să devin eu David Bowie. O voce mi-a zis asta. Nu era prima oară când auzeam vocea. Asta a fost acum şase luni.

De obicei îmi beau liniştit cafeaua. Sau destul de liniştit, pentru că din cauza salteii mă trezesc cu nişte dureri de spate, să zicem, suportabile. Salteaua e încă nouă şi probabil n-a fost suficient de scumpă. Adică stăteam prost cu banii când am luat-o. În dimineaţa aia îmi începusem deja cafeaua, intrasem pe Facebook şi am văzut că David Bowie murise. Atunci am auzit vocea. Motivul pentru care vocea mi-a zis că trebuie să devin D.B., e pentru că nu mi-l puteam imagina pe David Bowie murind. Sau cel puţin asta e versiunea pe care v-o spun vouă acum. De pildă, îmi pot imagina moartea oricărui dintre părinţii mei, pentru că treaba asta mi se pare firească. Când unul dintre ei a murit, în urmă cu câteva luni, lucrul ăsta mi s-a părut firesc. Nefiresc a fost felul în care l-am aflat. De pe Facebook.

Mă trezisem şi, ca de obicei, am pornit calculatorul. Ca de obicei, îmi adusesem cafeaua cu mine. Am deschis Chrome-ul, după care am intrat pe Fb. Exact ca în dimineaţa asta. Era luni. Exact

ca în dimineața asta. Sus era o notificare. Ok. O notificare. Ca de obicei, am ignorat-o. După câteva minute, am dat click pe ea. Cineva comentase la o postare. Era o mătușă. Nu putea fi decât ceva *boring*. Am mai stat puțin, uitându-mă pe *news feed*, după care, la un moment dat, am deschis notificarea. Rodi îmi spunea, într-un *comment*, că Nelu s-a dus și că Nelu, adică taică-mio, nu mai este. Plus niște alte chestii. Adică lucruri care se zic în momente din astea. Am recitit mesajul de câteva ori. M-am uitat la ce oră fusese pus *commentul*. De vreo oră. Deci probabil că nu l-a văzut multă lume. Sau, și mai probabil, nu l-a văzut nimeni. Adevărul e că nu-s un tip foarte popular. Adică nu-s genul care să aibă o mie de *friends*. Sau cinci sute. Am recitit mesajul încă o dată, după care l-am șters. Am dat *refresh* paginii ca să fiu sigur că mesajul a fost într-adevăr șters. M-am uitat la postare. Dispăruse.

De altfel, tot ce s-a întâmplat în ziua aia a fost destul de firesc. Precum ziceam, moartea tatălui e o chestie firească, pentru care te pregătești toată viața.

Pe de altă parte, niciodată nu mi-au ieșit chestiile atunci când mi-aș fi dorit să iasă. Mă refer la viață și la lucrurile care conținează. Când mi-au ieșit, au ieșit mult mai târziu decât la alții. Am intrat mai târziu la facultate, am avut mai târziu prima prietenă și mai târziu prima experiență sexuală. Întotdeauna *mai târziu*. Asta îs eu. Habar n-am de ce. Probabil că-s ghinionist. Câteodată mă simt prins într-o chestie din care nu pot ieși. Din cauza asta prietenii mei cred că nu-s foarte inteligent. Cred că e ok asta. Nici eu nu cred că-s foarte inteligent. Cel puțin nu mai inteligent decât ei.

Mai e ceva. De fiecare dată când aud vocea, e o chestie. Simt că nu mai sînt eu însumi. Sau invers. Sînt *tocmai* eu însumi. Niciodată nu poți fi sigur. E a treia oară când mi se întâmplă. Prima oară aveam șapte ani, a doua oară, optîșpe. Acum am aproape patruzeci. Deci

rata e undeva la douăzeci. Dacă totul decurge ok, o s-o mai aud la șaizeci, după care chiar nu mai contează. Ely zice că nu totul contează și că mai ales *după* nu contează, treabă cu care sînt și eu de acord. Nici eu nu cred în chestiile alea, pentru că îs prea simple. Dacă chestiile de aici îs complicate, atunci după, adică după moarte, ar trebui să fie la fel. Dacă nu chiar mai complicate. Asta dacă îs. Treabă care nu cred că e posibilă, însă cîteodată Ely zice că totul e posibil, chestie care mă cam deranjează la ea. Ely e prea pesimistă.

Mă deranjează și faptul că David Bowie a ajuns o chestie. Știu, internetul e o zonă în care toți vorbesc de același lucru. Milioane de tipi și de tipe ce dau *share* ca să dea *share*. Biții 1 și 0, 0 și 1, care îl transformă pe David Bowie în David Bowie. Ceva se auto-perpetuează și, în același timp, te trage înăuntru. O chestie ce se multiplică și trece de la multicolorism șișiașamaideparte, la *sapiens sapiens mortis*. Acum ești deodată înăuntru și în afară. Vezi chestia asta și, în același timp, ești văzut de o chestie din afara ta. E ca o pîlnie uriașă prin care te strecoți *înspre*.

În ziua înmormîntării am simțit că ceva mă trage înapoi. De fapt, poate asta înseamnă să mergi *înspre*. Habar n-am. În ziua aia trebuia să vină și maică-mea, dar m-a sunat cu o seară înainte să-mi spună că nu poate. Mi-am zis, ok, dar trebuie să găsesc o soluție la treaba asta. Nu voiam să merg singur. Am chemat cîțiva prieteni. Au venit. A fost ok.

Preotul a fost și el ok. N-a fost ca ceilalți preoți. Adică labagiu. Se vedea că vorbește ca unul care înțelege treaba. A muri e o chestie destul de banală, prin urmare n-are rost să amestecăm lucrurile. Iar el înțelegea chestia asta. A pus și niște chestii de la el, pe care le-a citit și de care a mai auzit, dar nimic în plus. N-a fost nimic care să pară că nu trebuia pus acolo. Și asta nu-i ușor. Pentru că la

o înmormîntare e cel mai ușor să-ți dai seama cînd cineva vorbește în plus. În alte situații nu-ți pasă sau nu dai doi bani pe ce zice unul sau altul. Adică cum *să-ți pese* de cineva pe care nu l-ai cunoscut? Pe care nici măcar nu l-ai văzut? Eu l-am cunoscut pe tatăl meu, însă tot nu-mi păsa de el. Ar fi fost cam tîmpit ca tocmai cineva care nu l-a cunoscut să-și dea ochii peste cap. Preotul ăsta nu era așa. Se mai uita în spate, către mine și prietenii mei. Părea un tip discret și probabil preda pe la vreo facultate. Adică părea universitar, mai ales după cum vorbea.

În dimineața înmormîntării mă sunase maică-mea.

— Ai făcut comandă la coroană?

La asta chiar nu mă gîndisem.

— *Nu.*

— Și o să mergi cu mîna în cur?

Adevărul era că niciodată nu mă gîndeam la chestiile astea.

— *Ăăăă*, nu, i-am zis. O să iau înainte.

— Bine, să iei. Să nu uiți să scrie pe ea că e din partea noastră.

— Ce?

— Că e din partea mea și din partea ta.

— Bine, bine, o să văd.

— *Trebuie* să scrie, că nu poți să mergi așa, fără să scrie *nimic*.

— Bine, bine, o să scrie, i-am zis și am închis telefonul.

Chiar nu voiam să vorbesc cu nimeni în dimineața aia. Mă mai sunaseră doi prieteni, însă nu le-am răspuns. Mă simțeam într-un fel, pentru că nu știam cum o să reacționez cînd o să ajung acolo. Chestia asta mă deranja cel mai tare. Că nu știam cum o să reacționez cînd ajungeam acolo. La amiază trebuia să vină Rapa să mă ia cu mașina din centru. Am mers în piața mare, că locuiesc aproape de ea. M-am oprit în fața tarabelor cu coroane și m-am apropiat de una dintre femei.